

LİKYA'NIN ŞARKISI

Seran Demiral

LİKYA'NIN ŞARKISI

Seran Demiral

LİKYA'NIN ŞARKISI

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Seran Demiral

EDİTÖR: Burhan Düzçay

SON OKUMA: Hülya Dayan

KAPAK RESMİ: Gizem Malkoç

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2018 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-149-4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

LİKYA'NIN ŞARKISI

Seran Demiral

Seran Demiral

1989 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. 2007'de Kadıköy Anadolu Lisesi'nden, 2011'de Mimar Sinan Üniversitesi Mimarlık bölümünden mezun oldu. 2005'te *Münzevi*, 2007'de *Hissizleşme* isimli fantazy romanları yayımlandı. *Peki ama ben kimim?*, *Okulda ne işim var?*, *Nasıl yapalım?* ve *Dünyayı neden değiştirmeliyiz?* isimlerini taşıyan

kitaplardan oluşan, genç okurlara yönelik "Filozof Çocuklar Kulübü" serisi ve görme engelli gençlerin hayatını konu eden *Parmak Uçları* isimli eserleri yayımlandı. Aynı zamanda bilimkurgu ve distopya gibi türlerde yazmayı sürdüren Demiral'ın *Hayat Üretim Merkezi* isiminde bir bilimkurgu romanı ve çeşitli antolojilerde yayımlanmış öyküleri vardır. Kurgu yazarlığının yanı sıra, Mimar Sinan Üniversitesi Sosyoloji bölümünde doktora eğitimine devam etmekte, yaşamını çocuklarla güzelleştirmekte ve başka hayatların olanaklarını çocuklarla aramaktadır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Parmak Uçları (roman)

Likya'nın Şarkısı (roman)

Bölümler

Başlangıç Şarkısı.....	7
Neşeli Şarkı.....	26
Sevginin Şarkısı.....	45
Hüzünlü Şarkı.....	61
Veda Şarkısı.....	79
Son Şarkı	100

1

Başlangıç Şarkısı

Müzikle uyandı. Bunda şaşılacak şey yoktu, çünkü evlerinde daima müzik çalardı. Kimi zaman eski gramofonlarından klasik müzik sesleri yükselir, kimi zaman radyoda caz programı açık olur, bazen de internetteki bir program üzerinden güncel şarkılar duyardı. Ama en çok annesinin müziği yankılanırdı evin duvarlarında. Hem de canlı canlı!

Müziyendi annesi. Sadece beste yapmaz, sanki müzikle nefes alırdı. Annesini çello çalarken izlemeyi sevse de onun sürekli müziğiyle, enstrümanııyla ilgilenmesini sinir bozucu bulduğu olurdu. Kendisine ayırmadığı zamanı müziğine ayırırdı çünkü. En azından Likya böyle düşünürdü.

Likya, genel olarak müziği sevip sevmediğinden emin değildi. Annesinin müziğini kıskandığındansa emindi.

O sabah ilginç olan şey, kendisini uyandıran müziğin evin içinden gelmemesiydi. Evin dışında bir yerden de gelmiyordu ama. Tuhaftı. Nereden geldiğini anlamadığı melodilerin peşinde, şarkı söylerken buldu kendisini. Halbuki şarkı söylemeyi hiç beceremezdi.

“Günaydın!”

Annesi her zamanki gibi ondan önce uyanmış, kahvaltı hazırlamıştı. Likya, kışları günün aydınlanmadığı saatte uyanıp okula gitmekten nefret ederdi. Annesiyse yaz kış, gecenin geç saatlerine kadar çalışır, sabah hava aydınlanmadan kalkıverirdi. Likya, annesinin hiç uyumadığını düşünür, hayrete düşerdi.

“Günaydın diyorsun ama gün ayamadı anne!”

Mısra gülümsedi. Kızının küçük isyanlarından hoşlanıyordu. Böyle anlarda hamileyken dinlediği müzikler gelirdi aklına. Herhalde *Wagner* yerine *Brahms* dinlese daha sakin bir çocuğu olabilirdi. Başkaldırmak, baş eğmekten daha iyidir, diye düşünüp bu defa kendi kendine güldü. Likya, annesinin bir tuhaflığıyla daha karşılaştığını hissetti.

“Sabah sabah bu kadar neşeli olmayı nasıl başarıyorsun?”

“Peki sen, her sabah aynı şeylere söylenmeyi nasıl başarıyorsun?”

Annesi haklıydı. Likya her sabah uyandığı saate de, okula gitme zorunluluğuna da sinirlenirdi. Okula gidince ruh hali değişirdi gerçi. Gün içinde karşılaştığı insanlar, sadece bir kısmını eğlenceli bulduğu dersler, en çok da teneffslerdeki oyun ve sohbetler sayesinde, okula gitmenin evde olmaktan iyi olduğuna karar verirdi. Okulda müzik yoktu hiç değilse. Tabii teneffüse çıkarken alan zili saymazsa... Annesi kadar olmasın, okul müdürleri de tam bir klasik müzik delisiydi. *Vivaldi*'nin *Dört Mevsim*'ini duymaktan gına gelmişti artık. Her gün, her gün...

Kulağından müzik sesinin gitmediği o gün de dersten aynı notalarla çıkınca aklına bir fikir geldi. En yakın arkadaşı ykw'ye döndü.

“řu müziği deđiřtirelim mi? Ne dersin?”

ykw şaşkın şaşkın baktı. “Nasıl yapacağız?”

“Müdürün odasına gireceđiz.”

“Hmm, bilmem ki. Disiplin cezası falan vermesinler sonra.”

“Onu o zaman düřünürüz.”

ykw, Likya'nın cesaretinden etkilendi. “Tamam. Hadi gidelim!”

Tedbirli olsa da kolay gaza geliyordu ykw. Likya arkadařına güldü.

“yle hemen olmaz canım! Bekleyelim, Nihan đretmen koridorlarda dolanırken birimiz onu oyalasın, brmz de...”

Planı yapmışlardı. İkisi de oldukça heyecanlı, ikinci derse girdiler. Derse girerken yine *Vivaldi* onları bırakmadı. Öğretmen zili çalana kadar sohbet edecek iki dakikalığı vardı. Öykü, Likya'nın yanına geldi.

“Peki, hangi müzikle değiştireceğimizi düşündün mü?”

“Yoo, sevdiğimiz bir şarkıyı açarız işte.”

“Türkçe mi, yabancı mı?”

“Hiç fark etmez. Klasik olmasın da...”

Güldüler. Ardından Likya ekledi:

“Senin aklına gelen bir şey varsa söyle, direkt onu açayım.”

“Nihan Öğretmen'in odasına sen mi gireceksin yani?”

“Tabii. Çılgın plan benden çıktı. Hem sonunda ceza verilirse de bana verilir.”

Öykü bir an korktuğunu hissetti. Ceza ihtimalini düşünmek istemiyordu. Ama ne kadar korkarsa korksun, arkadaşını yalnız bırakacak değildi.

“Plan ikimizin. O yüzden ceza alırsak ikimiz birden alacağız. Umarım bir sorun çıkmaz.”

“Göreceğiz.”

Öğretmenleri içeriye girdi, Öykü sırasına geçti. Bu sırada Likya'nın kulağındaki müzik devam ediyordu.

“*Nereden geliyor sun?*”

Likya içinden konuştuğunu sanmıştı ama öyle olmalıydı ki öğretmeni ona seslendi:

“Likya, bir şey mi sordun canım?”

“Hayır öğretmenim.”

Ağzından çıkan cümle melodiyle çıkmıştı. Bütün sınıf şaşırdı.

“Dersimiz müzik değil canım.”

Öğretmenleri eğlenceliydi. Sınıftakiler gülüştü. Likya ise kıpkırmızı kesilmişti. İncecik sesiyle “*Hayır öğretmenim*” şarkısı söylemesi hiç iyi olmamıştı. ‘Hep annem yüzünden!’ diye geçirdi içinden. Her gün, her gece sürekli müziğe maruz kaldığı için, sonunda kendisinin koca bir şarkıya dönüştüğünü düşünüp öfkelenmişti. Sabahtan beri duyduğu melodi, tam olarak kafasının içinde bir yerlerden geliyordu. Beynine bir şarkı yerleşmişti resmen. İşin kötü yanı, bildiği türden bir şarkı değildi bu. Yeni bir şeydi. Sanki kendisi yapmış gibi...

Bu ihtimal onu korkuttu. Hayatta isteyebileceği son şey, müzisyen olmaktı. Çünkü annesinin gece gündüz çalıştığı gibi çalışmak istemiyordu. Dahası, bir gün çocuğu olursa ona zaman ayırmayı planlıyordu. Kendisine söz vermişti. Müzikle yatıp kalktığı için başka şeyle ilgilenmeyen annesine benzemeyecekti.

Belki Linda’ya benzerdi. Linda, annesinin çok eski arkadaşıydı ve kendisini bildi bileli onlarla beraber yaşardı. Hem Likya’ya hem Mısra’ya zaman ayırırdı. Müzisyen değildi ama Mısra’nın şarkılarına eşlik ederdi. Şarkı söyleyip

dans ederek yapardı bunu. Bazen Linda'nın annesi olduğunu hayal ederdi Likya. Mısra varsın müziğine annelik etsin!

Annesiyle müziğinin arasına giremeyişinin acısını şimdi öğretmenlerin müziğinden çıkaracaktı sanki. Müdürün odasına girip seçtiği müziğe karışma düşüncesi bugünün büyük heyecanıydı. Planladıkları gibi Öykü, Nihan Öğretmen'le konuşmak istediğini söyledi. Ama yeterince iyi bir planlama yapmadıklarından ne konuşacağını bilmiyordu doğrusu. Aklına gelen bir şeyleri söyleyiverdi:

“Hiç istediğimiz gibi müzik dinleyemiyoruz sınıfta.”

Fena saçmaladığını düşündü. Aklında müziği değiştirme fikri olduğu için, müzikle ilgili bir şey söylemişti bile. Bu iyi olmamıştı. Artık istese de olası cezadan kaçamayacaktı. Nihan Öğretmen de onun saçmaladığını düşünüyordu ki, “İyi ama derste müzik dinlenmez ki,” diye karşılık verdi.

“Biliyorum ama derslerde hiç özgür değiliz. Hiç değilse canımızın istediği gibi davransak.”

“Öykücüğüm, sen iyi misin? Derste ders işlenir, tenefüslerde özgürsünüz ya.”

“Yoo, hiç de değil! Koridorlarda, bağırma, koşma uyarıları. Ne koşabiliyoruz ne oynayabiliyoruz. Hem teneffüs

on beş dakika; derslerse, ooo, saatlerce sürüyor! Sizce bu adil mi? Bence değil!”

Nihan Öğretmen kendini tutamayıp gülmeye başladı.

“Haklısın, adil değil. Ama okulun amacı bu. Önce dersler, sonra diğer şeyler. Ne yapalım, buranın da kuralı böyle.”

Öğretmen arkasını dönüp gidecekti ki Öykü devam etti. Zilin çalmasına üç dakika vardı. Üç koca dakika boyunca bir şeyler daha söylemeliydi.

“Kurallar, kurallar. Evde kural, okulda kural.”

“Öykü, şu an ne yaptığının farkında mısın?”

Öykü şaşırdı. Soru soran gözlerine öğretmeni yanıt verdi:

“Teneffüste özgürce geçirebileceğin zamanı benimle konuşarak harcıyorsun. Arkadaşlarınla beraber bir şeyler yapsan daha iyi olmaz mı?”

Yeni bir sohbet konusu bulduğuna sevinen Öykü, buradan devam etti:

“İşte öğretmenim, sorun tam da bu. Benim arkadaşım yok.”

Bu sırada en yakın arkadaşı, odadaki sistemi çözmüş; Nihan Öğretmen’in, kendi dinlediği müziğin sesini okulun hoparlörlerine verdiği keşfetmişti. İşi kolaydı yani. Açtığı müzik, otomatik olarak zilin çalacağı saniyede koridorlarda yankılanacaktı. Likya, bir rock şarkısında

karar kılmış, girişinde sert gitar *riff*'leri duyacakları şarkıyı açmak için hazırlanmıştı. Riff'ler müzikteki cümleler gibiydi. Likya her ne kadar müzikten anlamak istemese de annesi nedeniyle müzik konusunda epey şey bilirdi, en azından sebebin annesi olduğunu düşünüyordu. Notalar, harfler gibi sembollerse gitarın riff'leri de metnin cümleleri sayılabilir. Böyle düşününce anlamlı geldi. Likya işaret parmağı farenin üstünde, şarkıyı açmak için son saniyeleri geriye doğru sayıyordu. İşaret parmağı farenin üstünde, şarkıyı açmak için saniyeleri geriye doğru sayıyordu:

On...

“Sorun yaşasanız da onlar sizin arkadaşlarınız.”

Yedi...

“Hayır, takılıyorz öyle ama... Bu, arkadaş olduğumuz anlamına gelmez.”

Üç...

“Yakın arkadaşlık başka...”

Nihan Öğretmen'in cümlesi kış lastikleriyle ilgili bir reklamlarla kesildi.

“Neler oluyor?”

“Bu ne ya?”

Öğrenciler, öğretmenler şaşkın, Likya ise öfkeliydi.

“Öf, hiçbir haltı beceremiyorum!”

Kendi kendine söyleniyordu. Ama hâlâ bütün söylen-

meleri, içindeki susmak bilmeyen melodiyle ağzından çıkıyordu. Dahası, Likya'nın melodilerinin koridorda duyulmasıydı. Hoparlör sadece bilgisayardaki müziği –daha doğrusu reklamı– değil, odanın içindeki bütün seslerin dışarıdan duyulmasını sağlıyordu. Likya, sesinin tanınmamasını umdu. Fakat Nihan Öğretmen koşar adım odasına gelmiş, küçük suçluyu yakalamıştı bile.

“Burada ne arıyorsun?”

Kızgın değildi. Sadece öğrencisinin neden burada olduğunu merak etmişti. Sorusu, gerçekten cevabını öğrenmek için sorduğu bir soruydu.

“Şey...”

Peşinden Öykü de içeriye girdi neyse ki. Açıklamayı yapan o oldu.

“Hocam, bu ikimizin planıydı. Biz...”

“Anlaşıldı, zile müdahale etmek istediniz.”

“Evet ama...”

Likya'nın utancından kuramadığı cümleyi Nihan Öğretmen tamamladı:

“Ama internet reklamlarının araya girme ihtimalini unuttunuz. Ah çocuklar!”

Nihan Öğretmen kıkır kıkır gülüyordu. Gülünce on yaş kadar gençleşmişti sanki. Öykü önce çekinse de kendini tutmayıp öğretmenine katıldı. Likya ise hâlâ şaşkın ve

LİKYA'NIN ŞARKISI

Bütün anneler çocuklarının doğum gününde pasta yaparken Likya'nın annesi beste yapıyor. Arkadaşları Likya'nın annesinin müzisyen olmasına imrenirken, Likya bu müzik işinden de beste işinden de usanmış halde. İçindeki bitmeyen şarkının susmasından başka isteği yok. Müzik bitse, sussa ferahlayacak sanki... Ancak, annesi Mısra'nın hastalığıyla bütün düşünceleri değişmeye başlıyor: Hissedilen bütün duyguların; hüznün, mutluluğun, sevginin ve hayattaki her aşamanın; sonun, başlangıcın, vedaların ayrı ayrı şarkılara dönüştüğünü öğreniyor Likya.

Müzikle iç içe bir büyüme, hayatı, kendini keşfetme hikâyesi...